

Dökme veya Serpme Vaftizinin Bütün Kutsal Kitap'taki Tek Geçerli Uygulama Olduğunu Söyleyebiliriz

Kaynaça: Dr. Bruce McDowell, Christian Baptism –The Sign and Seal of God's Covenant Promise– Reform Semineri Notu-2013

Roma yer altı mezarlıklarındaki fresklerde (üçüncü yüzyıl başları) ve dördüncü yüzyıl başlarından kalma anıtlarda görülen vaftiz tasvirlerinde insanların başına su dökülmesi ilginçtir.*

1-)

Kutsal Ruh'la meshedilişimiz, su vaftizimizle simgelenen şeyin ruhsal gerçeğine sahip olmamızdır. Meshedilmek, tanrısal çağrının ve güçlenmenin bir işareti olarak baş üzerine yağ dökmektir. Tıpkı İsa'nın Yahya tarafından vaftiz edildiğinde özel bir görev ve hizmet için meshedilmesi gibi (Elçilerin İşleri 10:38), biz de hizmet için Kutsal Ruh tarafından meshedildik (I.Yuhanna 2:20, 27, I.Korintliler 12).

Mesih kusursuz peygamber, kusursuz Kâhin ve kusursuz Kral olarak “**sevinç yağıyla**” meshedildi (İbraniler 1:1-9). Biz imanlılar da ruhsal armağanlarımızı kullanmak suretiyle peygamberlik, kâhinlik ve krallık işlevleri görürüz (I.Petrus 2:5, 9; 4:11; Vahiy 1:6; 5:10; 20:6).

Dolayısı ile tarihsel olarak uygulanan mesh edilme şekli, Yeni Ahit döneminde vaftizin uygulamasında da uygundur.

2-)

Ne yazık ki, bazı Hristiyanlar arasında bölünmeye sebep küçük şeylerden biri de vaftizin uygulama şeklidir. Bazıları vaftizin suya batırarak yapılması gerektiğini savunur. Bu görüşe sahip olanlar, çoğu zaman serpme ya da dökme yoluyla yapılan vaftizi meşru olarak görmez; ve dolayısıyla bir kişi suya batarak yeniden vaftiz olmadıkça onların kiliselerine katılmalarına izin vermezler. Bunun yanı sıra, vaftizin suya batırılarak uygulanması görüşünü benimseyenlerin çoğu, dökme ya da serpme yoluyla vaftiz olmuş ya da bu görüşü savunan kardeşlerin kendileriyle birlikte Rab'bin Sofrası'na katılmalarına izin vermeyebilirler.

Kiliselerde vaftiz üç şekilde uygulanır: su serperek, su dökerek ve suya tamamen batırarak. Bu üç şekil vaftiz uygulaması, antlaşmaya dayanan kiliseler için yasal olarak kabul edilebilirdir; ama ilk ikisi (*serpeme veya dökme*) başlıca simgesel önemleri ve zorlayıcı Kutsal Kitap desteği nedeniyle fazlasıyla tercih edilebilirdir.

Gerçek şu ki, suya batırarak vaftiz etme uygulaması Kutsal Yazılar'dan kanıtlanamaz. Vaftiz simgesel olduğu için, şekli de anlamıyla aynı olmalıdır. Doğru anlam, ancak sakrametin doğru bir şekilde uygulanmasıyla ifade edilebilir.

Vaftizin başlıca anlamı ruhsal temizlik ya da günahın getirdiği kirlilik ve suçluluktan arınmaktır. Ve vaftiz, eski hayat biçimimize ölmeyi temsil eder. Hem Yeni Antlaşma hem de Eski Antlaşma'da arınmanın bir işareti olarak tek bir yöntem kullanılır; su serpmek ve kan serpmek...

Levililer'in hizmet için ayrılması ve atanması sürecinde, arınmak için üzerlerine su serpilmesi şeklinde bir uygulama vardır (Sayılar 8:7). Sunağın üzerindeki kan ve mesh yağı, kutsal kılınmaları için Harun'la oğullarının ve giysilerinin üzerine serpilirdi (Çıkış 29:21).

Kral Davut 51. Mezmur'da günahını itiraf ettiği zaman, Tanrı'ya "*beni mercanköşk otuyla arıt, paklanayım, yıka beni, kardan beyaz olayım*" (a.7) diye seslenmişti. Mercanköşk otu, iyileşmiş hastalar (Levililer 14:6-7) ve ölüye ya da mezara dokunmuş kişiler (Sayılar 19:13, 18, 19) gibi, antlaşma topluluğunun dışına atılanların törensel temizliği için, üzerlerine su serpmekte kullanılan bir tür daldı. Ayrıca mercanköşk otu demeti, İsrail halkı tarafından Mısır'dan çıkmalarından önce kapı sövelerinin üzerine Fısh kuzusunun kanını sürmek için kullanılmıştı (Çıkış 12:22).

Çölde Sayım 19. bölümde bir ölüye dokunma sonucu ortaya çıkan kirlilikle ilgili bazı yanlış anlamaları gidermek için açıklamak gerekirse, kirliliği sayılan kişinin üzerine küllü (*kanı yedi kez serpilmiş düvenin yakılması sonucunda ortaya çıkan küllü*) karışık temiz su serpilirdi. Serpmeyi yapan kişi, temizlenmek için giysilerini ve bedenini suda yıkamalıydı. Küller ve suyun temiz bir kişi tarafından kirliliği bir kişinin üzerine serpilmesi hem kurbanı hem de arınmayı simgeliyordu.

Tanrı Musa'ya İsrail halkıyla yaptığı antlaşmayı yenilemesini buyurduğunda, boğalar kurban ettiler ve Musa, kanı sunağın üzerine serpti. Böylece Tanrı bu hareketi kan kefareti aracılığıyla antlaşma sunusu olarak kabul etti:

Çıkış 24:8 Musa leğenlerdeki kanı halkın üzerine serpti ve, "Bütün bu sözler uyarınca, RAB'bin sizinle yaptığı antlaşmanın kanı budur" dedi.

Halkın üzerine kan serpilmesi, kurbanın bereketlerine dahil olmanın simgesiydi. Halkın bu tür bir serpmeye ile pak kılınması, halkın Tanrı ile antlaşma ilişkisine girebilmesi için günahlardan arınmasını simgeliyordu. Buna ilaveten kan serpilmesi, antlaşmanın ihlâlinin ölümle sonuçlanacağı anlamına gelirdi.

Günahları Bağışlatma Günü'nde, başkâhin İsrail halkını günahlarından arındırmak için bir boğa ve bir tekenin kanını Bağışlanma Kapağı'nın, Buluşma Çadırı'nın ve sunağın boynuzlarının üzerine serperdi (Levililer 16:14, 15, 19). Benzer biçimde, ordugâhın dışında kesilen kusursuz kızıl bir ineğin kanı (*günahları yüklenen kişi olarak Mesih'in bir ön figürü –İbraniler 13:11-13*) bir kâhin tarafından Buluşma Çadırı'nın önüne doğru serpilirdi (Sayılar 19:4). Ayrıca bir kâhin ya da tüm İsrail halkı bilmeden bir günah işlediği zaman, bir boğa kurban etmeleri ve kanını En Kutsal Yer'in perdesi önünde, RAB'bin huzurunda yedi kez serpmeleri gerekiyordu (Levililer 4:6, 17).

İbraniler Mektubu'nun yazarı tapınak sunularından söz ederken serpmeye gönderme yapar.

İbraniler 9:13 Tekelerle boğaların kanı ve serpilmiş düve küllü murdar olanları kutsal kılıyor, bedensel açıdan temizliyor.

14 Öyleyse sonsuz Ruh aracılığıyla kendini lekesiz olarak Tanrı'ya sunmuş olan Mesih'in kanının, diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyeceği ne kadar daha kesindir!

19 Musa, Kutsal Yasa'nın her buyruğunu bütün halka bildirdikten sonra su, al yapağı, mercanköşkotu ile danaların ve tekelerin kanını alıp hem kitabın hem de bütün halkın üzerine serpti.

20 "Tanrı'nın uymanızı buyurduğu antlaşmanın kanı budur" dedi.

21 Aynı biçimde çadırın ve tapınmada kullanılan bütün eşyaların üzerine kan serpti.

İbraniler Mektubu'nda ayrıca, bir kişi iman edip vaftiz olduğu zaman neler olduğu tasvir edilir:

İbraniler 10:22 Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.

İbraniler yazarı ayrıca Mesih'teki iman yoluyla elde ettiğimiz ruhsal ayrıcalıkları ve “Yeni Antlaşma'nın aracısı olan İsa'ya ve Habil'in kanından daha üstün bir anlam taşıyan serpmelik kana yaklaştığımızı” (İbraniler 12:24) canlı bir anlatımla betimlerken, Eski Antlaşma'dan beri uygulanan serpme ile pak kılınmaya gönderme yapar.

Serpmelik kan, Habil'in öldürülmesinin intikamı için haykırmak yerine (Tekvin 4:10), imanlıların başışlanması (İbraniler 11:4) ve kötülerin yargılanması için “daha üstün bir anlam taşır.” Başışlanmamız yeni bir antlaşmanın işareti olarak Mesih'in çarımıhta akıtılan kanının aracılığıyla gelmiştir ve vaftizimizde serpilen su ile simgelenir.

Serpme ile yapılan vaftiz, vicdanın günahattan, utançtan ve suçtan içsel olarak arındığını görünür olarak simgeler. Eski Antlaşma'da sadece başkâhin Tapınak'taki En Kutsal Yer'e girmeden önce törensel olarak yıkanır. Ama şimdi bizler, Mesih'in “diri Tanrı'ya kulluk edebilmemiz için vicdanımızı ölü işlerden temizleyen” serpme kanı sayesinde Tanrı'nın huzuruna kâhinler olarak çıkabiliriz (İbraniler 9:11-14).

Vaftizdeki dışsal yıkanma simgesel olduğu için, uygulanma şekli de Eski Antlaşma'daki haliyle imgesel olarak serpme ile yapılması uygundur.

Peygamber Hezekiel, Rab'bin, halkı İsrail için ne yapacağına dair şöyle bir peygamberlikte bulunmuştur:

Hezekiel 36:25 Üzerinize temiz su dökceğim, arınacaksınız. Sizi bütün kirliliklerinizden ve putlarınızdan arındıracağım.
26 Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim.

Yine Petrus'un birinci mektubunda şunu görüyoruz:

1.Petrus 1:1 Mesih İsa'nın elçisi ben Petrus'tan Pontus, Galatya, Kapadokya, Asya İli ve Bitinya'ya dağılmış ve buralarda yabancı olarak yaşayan seçilmişlere selam!
2 İsa Mesih'in sözünü dinlemeniz ve O'nun kanının üzerinize serpilmesi için, Baba Tanrı'nın öngörüsü uyarınca Ruh tarafından kutsal kılınarak seçildiniz.

Mesih'in serpilen kanı aracılığıyla, bütün günahlardan arınırsınız (I.Yuhanna 1:7), çünkü Mesih hak ettiğimiz yargıyı kendi üzerine almıştır. Bu şekilde Yeni Antlaşma'ya mühürlenir ve böylece bunun getirdiği bereketlere (kurtuluş) ve yükümlülöklere (hizmet ve itaat) dahil oluruz. Tanrı'nın seçilmişleri sadece İsrail halkından değildi, zira “pek çok ulus” Mesih'e şaşacaktır (İşaya 52:15).

3-)

Arınmanın yanı sıra vaftiz, aynı zamanda Kutsal Ruh'la dolmayı simgelemektedir. Kutsal Ruh'un insana tatbik olması gibi, Kutsal Yazılar boyunca serpme ya da dökmede olduğu gibi su insana tatbik edilir, **batırmada olduğu gibi insan suya tatbik edilmez.**

Yeni Antlaşma'da Kutsal Ruh'la vaftiz olmayla ilgili kayıtlarda, Kutsal Ruh geldiği zaman imanlıların üzerine indiğini (Matta 3:16, Markos 1:10, Luka 3:22, Yuhanna 1:33, Elçilerin İşleri 2:3; 10:44) ya da döküldüğünü (Elçilerin İşleri 2:17, 33; 10:45, Romalılar 5:5, Titus 3:5-6) görmekteyiz.

Pavlus da hepimizin "aynı Ruh'ta vaftiz edildiğimizi ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesinin sağlandığını" ifade eder (I.Korintliler 12:13). İsa, Kutsal Ruh'un işlerinden söz ederken Samiriyeli kadına şöyle dedi: "Benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz" (Yuhanna 4:14). Ayrıca şöyle de dedi: "Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin... Bunu, kendisine iman edenlerin alacağı Ruh'la ilgili olarak söylüyordu" (Yuhanna 7:37, 39).

* İşıya, Hezekiel, Yoel ve Zekeriya, Rab'bin halkının üzerine Kutsal Ruh'u "dökeceğine" dair peygamberlik etti (İşıya 32:15; 44:3; Hezekiel 39:29, Yoel 2:28-29, Zekeriya 12:10).

* Soyumuzun kutsanması için Kutsal Ruh'un bu dökülüşü, susamış toprağın sulanması, kurumuş toprakta dereler akıtılması olarak resmedilir (İşıya 44:3).

* RAB Mesih hakkında şöyle dedi: "RAB'bin Ruhu Onun üzerinde olacak", "Ruhum'u onun üzerine koydum"; "RAB'bin Ruhu üzerimdedir" (İşıya 11:2; 42:1; 61:1).

RAB'bin bir gün halkın üzerine temiz su döküp, onları arıtacağına ve taştan yürekleri çıkarıp etten yürek vereceğine dair Hezekiel'in ön bildirisi içerisinde, RAB, kurallarına ve buyruklarına uyup onları uygulamamızı sağlamak için içimize Ruh'u koyacağını vaat etti (Hezekiel 36:25-27). Böylece temiz su dökme simgesiyle Kutsal Ruh'u alma arasında açık bir bağlantı kurulmuştur. Hem Vaftizci Yahya (Matta 3:11) hem de Mesih İsa (Elçilerin İşleri 1:5), Rab'bin Kutsal Ruh'u göndermesini, bir vaftiz olarak tanımlamıştır. İkisi de Yahya'nın suyla yaptığı vaftizi, Kutsal Ruh vaftizi ile kıyaslamış ve karşılaştırmıştır.

Su vaftizi Kutsal Ruh vaftizini temsil etmek içinse, o zaman Kutsal Kitap'ta örneklerini gördüğümüz üzere, benzer bir şekilde yapılmalıdır. Kutsal Kitap'ta bir kimsenin, *Kutsal Ruh'un içine batırıldığı* şeklinde bir uygulama resmedilmez. Böylece Yahya'nın, kişinin başı üzerine su dökme ya da su serpme yoluyla vaftizi uyguladığı ima edilir. **Vaftizde fiziki bir banyo yapmıyoruz, ancak Mesih'in kanı ve Kutsal Ruh'un doluluğu aracılığıyla ruhsal bir temizliğin fiziki işaretini alıyoruz.**

O halde, eğer daha yüce olan Kutsal Ruh vaftizi dökülme ile oluyorsa, daha aşağıda olan su vaftizi de benzer şekilde yapılmalıdır.

4-)

"Mesih İsa'ya vaftiz edilmek" ifadesi, "Musa'ya bağlanmak üzere vaftiz" ile aynı anlamda kullanılır (Romalılar 6:3, I.Korintliler 10:2). Bu ifadeler imanlı kişinin güven ve iman yoluyla Mesih ile birleşmesini ya da özdeşleşmesini ifade eder, öyle ki Mesih acı çektiği, öldüğü ve dirildiği zaman, imanlı da ruhsal olarak böyle yapmış olur. Bu örneklerde suya batırmakla ilgili bir gönderme yapılmamıştır. Böylece burada 'baptizo' kelimesinin asıl anlamını buluruz; yani ölümünde ve dirilişinde İsa Mesih'le birleşmek...

Eski Antlaşma'nın Grekçe çevirisinde (Septuaginta, LXX) 'baptizo' sözcüğü sadece birkaç kez kullanılırken, en sıklıkla (17 kez) daldırmak ya da ıslatmak anlamındaki 'bapto' sözcüğüne rastlanır. Ama çoğu durumda ve uygulamada 'bapto' sözcüğü daldırmak anlamına gelmez. Bu Levililer 14:6, 51 ayetlerinde görülebilir. Burada canlı bir kuşun, kesilen bir kuşun kanına *batırılıp* ve sonra kıra salınmasından bahsedilir. Ancak eğer kuş kana daldırılıyorsa, ölürdü! Ayrıca kesilen kuştan çıkan kan, zaten canlı bir kuşun içine daldırılabilirdi kadar çok miktarda olamazdı. Ayrıca canlı kuşun, kesilen kuşun kanına "vaftiz" edilmesi gerekiyordu ki, bu da daldırma anlamına gelmezdi.

Benzer şekilde Levililer 14:16 ayetinde kâhin, sadece sağ elinin parmağını avucundaki zeytinyağına batırıp RAB'bin huzurunda yedi kez serperdi. Bir kişinin parmağını avucundaki yağa daldırması (parmağın avuçtaki yağa gömülmesi) zor olacaktır. Açık ki, 'bapto' sözcüğü uygulamada 'ıslatmak' anlamına gelmektedir.

Bapto sözcüğünün daldırma anlamına gelemeyeceği bir diğer örnek Daniel 4:33 ve 5:21 ayetleridir. Bu ayetlerde Kral Nebukadnessar'ın bedeninin göğün çiyine 'daldırıldığı' söylenir. Çok ıslanmış ve bir bakıma belki de üzerine çiy serpilmişti, ama kesinlikle çiyeye daldırılmamıştı, çiyeye gömülmemişti.

Bu sebepten dökme veya serpme şeklinde uygulanan vaftizin, bütün Kutsal Kitap'taki tek geçerli uygulama olduğunu söyleyebiliriz.

5-)

Mesih İsa'nın vaftiziyle ilgili ilginç bir coğrafi ayrıntı, bütün bunların "Şeria Irmağı'nın ötesinde bulunan Beytanya'da" olmasıdır (Yuhanna 1:28; krş. 10:40). Bu Beytanya, Meryem, Marta ve Lazar'ın yaşadığı Yerusolim yakınlarındaki aynı adlı kent değil, Nasıra'nın 32 kilometre güneydoğusunda ve Celile Gölü'nün 21 kilometre güneyinde bulunan Şeria Irmağı'nın doğusundaki bir kenttir. Mesih İsa, Yahya tarafından vaftiz edilmek üzere yaklaşık İ.S. 27 yıllarının Aralık ayı sonu ile Ocak ayı başı dolaylarında ortalama sıcaklığın 2°C olduğu bir zamanda Nasıra'dan ayrıldı. O bölgede dondurucu yağmur ve kar yaygındı ve rüzgar don etkisini yükseltirdi, bu yüzden Şeria Irmağı'nın buz gibi sularına batmak (gömülmek) oldukça cesaret isterdi. Ne var ki, bu gereksizdi, çünkü Mesih İsa suyun dökülmesi ya da serpilmesi ile vaftiz edildi.

6-)

Suya batırma taraftarları, vaftizin şeklinin bir göstergesi olarak Yuhanna 3:23 ayetine gönderme yapar. Zira ayet şöyle der: "Yahya da Salim yakınındaki Aynon'da vaftiz ediyordu. Çünkü orada bol su vardı." İlginçtir ki, Aynon, Şeria Irmağı'nın batı yakasında olup İsa'nın Yahya tarafından vaftiz edildiği doğu yakasındaki Beytanya'nın karşı tarafındaydı. Aynon adı "kaynaklar" (çoğul) anlamına gelir. O nedenle burada fazla sayıda su kaynağı vardı. Bu detaydan söz edilmesinin nedeni, vaftiz için gereken su miktarı değil, kurak koşullarda kalabalıkların ve bindikleri hayvanların ihtiyaçları için gereken suyun bir çok noktada bulunabileceği idi.

İsrail'de bulunan çoğu akıntı su, gömülerek (batırarak) vaftiz yapılamayacak kadar sığdır. Zira bu bölgedeki akıntılar bataklık çayırılara akarak Şeria Irmağı'na dökülür. Buna ek olarak, vaftiz uygulaması için temiz suya ihtiyaç vardı (Levililer 17:15-16; 22:6; Sayılar 19:13, 19-20; Hezekiel 36:25). Şeria Irmağı her yıl çamurlu sularla taşıdığı için arınmak için temiz su, kaynaklardan sağlanırdı. Ayrıca Yuhanna 3:25 ayetinde "Yahya'nın öğrencileriyle bir Yahudi arasında temizlenme konusunda bir tartışma çıktığını" dikkate alın. Sonra temizlenme konusundaki bu tartışmanın üzerine, İsa'nın

vaftiz etmesiyle ilgili olarak Yahya'ya soru sorduklarını görüyoruz (a.26)! Bu ayetlerde “temizlik” ve “vaftiz” konuları birbiriyle değişmeli olarak kullanılmaktadır. Bu durum, Pavlus'un Titus'a ihtiyarlığı ve gözetmenliği aynı görev olarak tanımasına çok benzer. Böylece temizlik hakkındaki soru, İsa'nın öğrencilerinin vaftiz ettiğini görmeleri üzerine Yahya'ya yöneltilen tek soruydu (krş. Yuhanna 4:2).

Mesih'in çarşıdaki işine ya da Kutsal Ruh vaftizine gönderme yapan her Eski Antlaşma metnine göre bu temizlikler serperek ya da dökerek yapılırdı (bkz. Sayılar 8:7).

Bu sebepten dökerek veya serperek yapılan vaftizin, bütün Kutsal Kitap'taki tek geçerli uygulama olduğunu söyleyebiliriz.

7-)

Yahya'nın, İsa'nın kendisine doğru geldiğini görünce kalabalıklara ne dediğine dikkat edin: “Ben O'nu tanı mıyordum, ama İsrail'in O'nu tanıması için ben suyla vaftiz ederek geldim.” Daha sonra biraz ilerde şöyle dedi: “Ama suyla vaftiz etmek için beni gönderen...” (Yuhanna 1:31, 33).

Buradaki ana fikir Yahya'nın vaftizlerinin “suda” değil, “suyla” olmasıdır. Şeria Irmağı'ndaki bu vaftizler, vaftiz olacak kişinin ayak bileklerine kadar ya da uyluğuna kadar suya girmesi ya da suyun kenarında eğilmesiyle, vaftiz edecek kişinin onun başına su dökmesiyle yapılmış olabilir. Talmud'a göre vaftiz için hareketli su (akan su) gerekliydi ki, bu durumda bir havuzda suya batma (gömülme) yoluyla bu uygulama yapılmazdı.

Yahya'nın tövbeyle ilgili vaftizinin işaret ettiği temizlik serpmeye yapılırdı. Yeruşalim'e, Yahudiye ve Şeria dolaylarından büyük kalabalıklar günahlarını itiraf etmeye geldiklerinden (Matta 3:5-6), bu kalabalıklar bazılarının tahminine göre hizmetinin altı aydan fazla bir döneminde iki ila üç yüz bin kişiyi bulmuştur. Yahya'nın bu kadar çok kişiyi suyun içine batırması imkânsız görünüyor. İsa'nın öğrencileri Yahya'dan bile daha çok insanı vaftiz ettiler (Yuhanna 4:1-2). Bunun anlamı ise günde ortalama bin ila bin beş yüz kişiyi vaftiz etmeyi ki, bu da suya batırmak (suya gömülme) şeklinde uygulamanın mümkün olmadığını göstermektedir. Eğer Yahya her doksan saniyede bir kişiyi suya gömerek vaftiz etseydi ve bunu altı saat boyunca hiç aralıksız olarak sürdürseydi bile, sadece 240 kişiyi vaftiz etmiş olacaktı. Ancak mercanköşk otuyla üzerlerine su serpmek oldukça mümkündür.

Peygamberlik sözünün gerçekleşmesiyle çölde, Şeria Irmağı'na yakın bir yerde bulunan Yahya'ya geldiler (İşaya 40:3), çünkü Tanrı'nın halkı çöl olmuştu (İşaya 64:10). Ancak Şeria Irmağı, çöldeki kalabalıkların ve hayvanlarının su ihtiyacını karşılamaya yanı sıra vaftiz için de kullanılıyordu.

Mesih İsa'yı vaftiz eden Yahya, Mesih Kral'ın kraliyet teşrifatçısı olarak O'ndan önce geldi. Hem annesi Elisabet hem de kâhin olan babası Zekeriya (Luka 1:5) aracılığıyla, Harun'un soyundan gelen Yahya, bir vaftizciler ailesine mensuptu. En büyük oğul olan Yahya, babasının ölümünden sonra onun kâhinlik görevlerini üzerine almak üzere eğitilmiş olacaktı. Bu eğitim İbraniler 9:10 ayetinde sözü edilen ve tapınak ibadetinde kullanılan çeşitli dini yıkamaların ya da vaftizlerin uygulanmasını içeriyordu. Bu vaftizlerin hepsi ya serperek ya da dökerek yapılıyordu; ama hiçbiri batırma (gömülme) yoluyla icra edilmiyordu.

Bu yüzden Yahya, Musa'nın ilk beş kitabındaki düzenlemeleri izleyerek aldığı eğitime göre vaftiz etmiş olmalıdır.

8-)

Yahya'nın kalabalıkları vaftiz ettiğini duyan Yahudi yetkililer, her şeyin Kutsal Yasa'ya uygun yapıp yapılmadığını rapor etmeleri için kâhinlerden ve Levililer'den oluşan bir heyet göndermişlerdi. İncil'in Yuhanna kısmı bunların sorgusunu aktarır.

Yuhanna 1:19-20 Yahudi yetkililer Yahya'ya, "Sen kimsin?" diye sormak üzere Yerusâlim'den kâhinlerle Levililer'i gönderdikleri zaman Yahya'nın tanıklığı şöyle oldu açıkça konuştu, inkâr etmedi "Ben Mesih değilim" diye açıkça konuştu.

21 Onlar da kendisine, "Öyleyse sen kimsin? İlyas mısın?" diye sordular. O da, "Değilim" dedi. "Sen beklediğimiz peygamber misin?" sorusuna, "Hayır" yanıtını verdi.

22 Bu kez, "Kim olduğunu söyle de bizi gönderenlere bir yanıt verelim" dediler. "Kendin için ne diyorsun?"

23 Yahya, "Peygamber Yeşaya'nın dediği gibi, 'Rab'bin yolunu düzleyin' diye çölde haykıranın sesiyim ben" dedi.

Kâhinlerle Levililer'in sorularından Yahya'nın yaptıklarının Mesih çağıyla bağlantılı ve kâhinlere özgü temizlik eylemleri olduğunu anladıklarını görüyoruz. Eğer Yahya bu üç kişiden herhangi biri olduğunu inkâr ettiyse, o zaman Musa'nın Yasası'na göre bu törensel temizlik uygulamalarını icra etmek için kâhinlik hakkını nereden almıştı? Sonra bu soruyla devam ettiler: "Sen Mesih, İlyas ya da beklediğimiz peygamber değilsen, niye vaftiz ediyorsun?" (Yuhanna 1:25). Dikkat edin, bu heyet Mesih'in yolunu hazırlayan bir peygamber olan Yahya'nın, bu rolünden rahatsız değildi. Bunun yerine, kâhinlik görevine ait olan ve Mesih çağıyla bağlantılı bir şekilde vaftiz etmesinden rahatsızlardı. O yüzden Mesih ya da İlyas ya da bir Peygamber tarafından uygulanması beklenen vaftiz şeklinin, Vaftizci Yahya'nın uyguladığı vaftiz şekli ile aynı olduğu sonucuna varıyoruz.

Yahya'ya kim olduğunu sorduklarında verdiği yanıt şu oldu: "*Ben Mesih değilim.*" Kâhinler ve Levililer sormak durumundaydı: çünkü Mesih'le ilgili olarak "*Pek çok ulusa serpecek*" (İşaya 52:15) pasajını biliyorlardı. Yahya sadece Yahudiler'i değil, aynı zamanda diğer uluslardan insanları da vaftiz ediyordu (Luka 3:12-14). Mesih tarafından açılışı yapılan Yeni Antlaşma ile birlikte İsrail Devlet Kilisesi için Eski Antlaşma simgesi olan sünnetin yerini Evrensel Kilise için serpmelik suyla vaftiz alıyordu. Buna ilaveten RAB Tanrı uluslar arasında kutsallığını göstermeye söz vererek şöyle diyor: "*Üzerinize temiz su döküceğim, arınacaksınız. Sizi bütün kirliliklerinizden ve putlarınızdan arındıracağım*" (Hezekiel 36:25). Böylece Yahudiler, gelecek olan Mesih'in, Musa'nın Yasası'na uygun törensel ritüeller geleneğine göre serpme yaparak kendisini belli etmesini bekliyorlardı. Yoksa başka hangi sebeple Yahya'ya "*Sen Mesih misin?*" diye sorsunlar?

Bütün bu açık kanıtlardan dolayı Dökme veya Serpme Vaftizinin Bütün Kutsal Kitap'taki Tek Geçerli Uygulama Olduğunu Söylemekteyiz.

* Benjamin Breckinridge Warfield, "The Archaeology of the Mode Of the Baptism" Studies in Theology, The Works of Benjamin B. Warfield, Vol. IX (Grand Rapids: Baker Book House, 2000), sayfa 365.